

eller hvad man skal kalde det, der er Tale om. Naar den ærede Ordfører sagde, at det vilde være vanskeligt at finde et Grundlag for en saadan Erstatning, kan han have nogen Ret deri, men i Praksis vil det altid gaa let, idet det altid vil kunne komme frem gennem en Overenskomst. Den vedkommende Regimentschef eller Oberstbefalende paa Stedet, eller hvem det nu er, vil let faa at vide, hvad det virkelig er for Folk, der have lidt nogen Gene, og han vil let — det er jeg overbevist om — ved Forhandling med den vedkommende komme til et Resultat om, hvad der skal gives. Det vil jo aldrig være store Summer, det kommer til at dreje sig om, 3 000 Kr. til alle Landets Garnisoner maa dog siges at være en meget lille Sum, men der er virkelig Steder, hvor Soldaterne saa at sige komme daglig, og hvor der kan være Grund til at erstatte en saadan ligefrem personlig Gene. Hvad den egentlige Marckstade angaar ved Nedtræden af Sæd, ny Kløver og Koer, maa jeg i Modsetning til det ærede Medlem fra Hille-rød (Dinesen) sige, at Bestemmelserne, hvorefter der erstattes, ikke ere meget gamle, Erstatningen gives ligefrem efter visse Folks Støn om, hvor stor Skaden er. Har man saaledes traadt Kløver ned, bliver dette vurderet, og der bliver givet fuld Erstatning, og jeg tror, at det er en almindelig Mening, der kan oplyses, at den Erstatning, der gives, snarere er for høj end for lav; Militæretaten er i saa Henseende meget liberal. Det er jo bekendt fra Lejren ved Hald, hvor man jo har en fast Erfaring, at der intet var, der ønskedes mere af Folk, end at faa Soldaterne ind paa deres Marcker, idet de gik ud fra, at den Erstatning, de fik, var rigelig, ja endog saa mere end opvejede den Skade, de havde lidt. Det ligger i Sagens Natur, at man ikke gerne vil gaa Folk for nær, og derfor kommer man let til at afgøre det for gunstig for de vedkommende. Jeg kan med Hensyn til det Tilfælde, som det ærede Medlem fra Odense (Hedemann) antydede, og som ikke ligefrem gaar ind under Begrebet Marckstade eller Tab, foraar-jaget ved Dvelserne, f. Eks. at en Hest bliver sty eller falder i Tøjret og brækker sit Ben og den Slags Ting, sige, at hvor den Slags Andragender komme til Krigsministeriet om Erstatning, blive de altid behand- lede paa den liberaleste Maade; man er al- tid, om Staden end ikke ligefrem kan siges at være stet paa Grund af Dvelserne, til- bøjelig til, naar man kun kan sige, at den er stet den samme Dag, og at der mulig er en Kausalforbindelse tilstede mellem Dvel- serne og den lidt Skade, at lade Staten

bære Skaden i Stedet for den enkelte Mand. Jeg tror, at der foreligger mange Vidnes- byrd om, at Krigsministeriet i saadanne Til- fælde virkelig har handlet liberalt. Hermed skal jeg slutte, idet jeg anbefaler Udvalget at tage disse Punkter under nærmere Over- vejelse inden 3dje Behandling.

N. Jensen: Jeg er den ærede Mini- ster meget taknemlig for den Udtalelse, at han for sit Vedkommende ikke skulde have noget imod, at Distinktionerne for Under- officererne bleve flyttede op paa Staldrene i Lighed med, hvad der er Tilfældet for Officererne. Jeg tror, at det er et Ønske, der i en Række af Aar har været næret af Underofficererne, og at det fortjener at blive imødetommet. Naar den ærede Minister mente, at deres Armdistinktioner ikke vilde have nogen Betydning for Tjenden, idet denne ikke vilde kunne se dem, skal jeg i saa Henseende henvise til min Børnelærdom som Soldat, havde jeg nær sagt, hvor vi lærte, at man skulde søge at pille Befalingsmæn- dene ud, fordi de vare let kendelige, baade Officerer og Underofficerer. Jeg er ikke i nogen Tvivl om, at hvis den ærede Krigs- minister og jeg følges ud paa Marken, hvor der staar en Underofficer med sine tre Stri- ber paa Armene mellem Mandstabet, ville vi begge kunne se, hvem der er Underofficeren, hvis vi da have normalt Syn, og det maa man jo forudsette, at Soldater under Baa- ben have. Naar den ærede Minister mente, at jeg havde moret mig over den lysblaa Farve, fordi det var Gendarmernes Farve, skal jeg tillade mig at sige, at jeg har troet, at det var gaaet Kommissionen overfor Mi- nisteren ligesom den ærede Ordfører igaar lige overfor den Elskværdighed, det ærede Medlem for Maribus Amts 2den Valgkreds (Ringel) viser, at den nemlig var kommen ind paa at foreslaa den lysblaa Farve, fordi den troede, at Ministeren havde en særlig Forkærlighed derfor. Naar den ærede Minister henviste til, at det ærede Medlem fra Odense havde sagt, at der baade var noget, der kunde tale for, og noget imod den lysblaa Hue, vil jeg kun hævde, at han sagde, at det ikke var nogen saa utvivlsom Forbedring, at det var værdt at foretage nogen Forandring. Hvad jeg særlig har anket over, var, at Distinktioner paa Offi- cererne ligesom ogsaa paa Underofficererne vare for synlige, ligesom ogsaa, at de hvide Snore, Officererne have faaet ned ad Bukser- ne, gøre dem mere synlige i Forhold til Mandstabet. Jeg vil kun anbefale den ærede Krigsminister, naar han paa ny vil refor- mere, da at gaa i en anden Retning. Jeg